

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 364/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 102/2003 a postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 48/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2011 doručená sťažnosť J. Š., K. (ďalej len „sťažovateľ“), toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ž. (ďalej len „ústav Ž.“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 102/2003 a postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 48/2003.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania na strane povinného.

V úvode sťažnosti sťažovateľ predstrel tvrdenie o nečinnosti označených „porušovateľov“ jeho základného práva zaručeného ústavou a práva zaručeného dohovorom, a to už od počiatku exekučného konania. Sťažovateľ sa zároveň vyjadril, že sa *„žiadnym úmyselným konaním nepričinil o pasivitu porušovateľov či predlžovanie konania“*.

Sťažovateľ argumentoval, že táto nečinnosť sa premietla do obmedzenia jeho dispozičných vlastníckych oprávnení, keď mu súdny exekútor s odkazom na ustanovenie § 47 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zakázal disponovať *„s majetkovými právami a vecnými právami“*.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že je veriteľom viacerých pohľadávok (*„má svojich dlžníkov“*), avšak súdny exekútor prikázanie pohľadávky ako spôsob vykonania exekúcie *„ignoruje“*.

Námietku porušenia princípu rovnosti účastníkov konania garantovaného čl. 47 ods. 3 ústavy odôvodnil sťažovateľ tvrdením, že mu nie je v porovnaní s inými účastníkmi analogických konaní poskytnutá právna ochrana v rovnakom rozsahu.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 102/2003 a postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 48/2003, prikázal okresnému súdu a súdnemu exekútorovi konať bez zbytočných prietáhov a priznal

mu primerané finančné zadostučinenie v sume 1 500 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

V závere sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnil svojimi majetkovými a zárobkovými pomermi, vo vzťahu ku ktorým uviedol, že nemá žiaden príjem, pretože je „*dlhodobo od roku 2007 v ÚVTOS pracovne nezaradený*“, a že nie je „*vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, či motorového vozidla*“, čoho dôkazom je podľa jeho vyjadrenia „*samotná exekúcia (a nielen táto namietaná)*“.

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti predstrel námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s princípom rovnosti zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a takisto námietku porušenia práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom túto odôvodnil nečinnosťou subjektov realizujúcich exekučné konanie, okresného súdu a súdneho exekútora.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Sťažovateľ námietku zbytočných prietáhov a porušenia princípu rovnosti formuloval osobitne vo vzťahu k okresnému súdu a osobitne vo vzťahu k poverenému súdnemu exekútorovi. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej konajúci súd znáša zodpovednosť nielen za nedostatky v postupe sudcov, ale aj za ďalšie osoby vstupujúce do konania v oficiálnom postavení. Vzhľadom na uvedené treba postup exekučného súdu a postup súdneho exekútora, ktorému bolo zo strany exekučného súdu udelené poverenie na vykonanie exekúcie, vnímať ako jeden celok.

V zmysle judikatúry ústavného súdu ak dospeje ústavný súd k záveru, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, III. ÚS 52/05) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 252/05, III. ÚS 98/08).

V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru

Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a podľa spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. III. ÚS 252/05, III. ÚS 98/08).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil tieto pre rozhodnutie relevantné skutočnosti:

Dňa 28. februára 2003 požiadal súdny exekútor okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 1 Ro821/02 vykonateľného 25. októbra 2002, ukladajúceho sťažovateľovi zaplatiť oprávnenému istinu s príslušenstvom.

Okresný súd vydal 10. marca 2003 poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. 6 Er 102/2003 a súdnemu exekútorovi ho doručil 4. apríla 2003.

Súdny exekútor vydal 28. mája 2003 upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 48/03, ktoré sa mu po viacerých opakovaných pokusoch nepodarilo sťažovateľovi doručiť a bolo mu vrátené s oznámením „v odbernej lehote nevyzdvihnuté“.

V súvislosti s danou skutočnosťou na základe sťažnosti na postup súdneho exekútora podanej sťažovateľom predložila sťažovateľovi 2. mája 2011 svoje vyjadrenie Slovenská komora exekútorov, v ktorom formulovala toto stanovisko: „*Upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo oprávnenému doručené 09.06.2003. Vám ako povinnému bola zaslaná celkom tri krát táto písomnosť, avšak všetky zásielky sa vrátili ako nevyzdvihnuté v odbernej lehote. Osobne bol vykonaná návšteva v mieste bydliska, ale zastihnutá bola Vaša matka, ktorá uviedla, že údajne študujete v B., kde aj bývate u priateľky. Presnú adresu nevedela uviesť, ale sľúbila, že sa s Vami spojí za účelom odovzdania odkazu ohľadom kontaktovania sa so súdnym exekútorom. Dosiaľ ste sa však s exekútorom nekontaktovali. Z tohto dôvodu*

sa Vám podarilo doručiť Upovedomenie o začatí exekúcie až 09.12.2008 a to v H., v mieste jeho výkonu trestu.“

Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 12. decembra 2008 na adresu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „ústav H.“). Sťažovateľ podal 17. decembra 2008 námietky proti exekúcii a súdny exekútor ich predložil okresnému súdu 16. januára 2009.

Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Er 102/2003 z 19. mája 2009 námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené po predchádzajúcom neúspešnom pokuse (na adresu ústavu H.) 9. júla 2009 na adresu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody D. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. júla 2009.

Uznesením z 28. októbra 2009 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané námietky. Na základe splnomocnenia zásielku prevzala na oficiálnej adrese trvalého pobytu sťažovateľa 3. decembra 2009 jeho príbuzná, pričom sa vyjadrila, že aktuálne miesto pobytu sťažovateľa jej nie je známe. Zásielka bola sťažovateľovi doručená 5. februára 2010 na adresu ústavu Ž. Proti uzneseniu podal sťažovateľ 11. februára 2010 odvolanie a požiadal aj o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Okresný súd 10. marca 2010 vyzval sťažovateľa na predloženie potvrdenia o potenciálnom príjme vo výkone trestu odňatia slobody, pričom mu predmetnú výzvu zaslal na adresu ústavu Ž. Zásielka bola okresnému súdu vrátená 28. apríla 2010 ako nedoručená s označením „adresát je neznámy“, okresný súd však 14. mája 2010 zistil, že sťažovateľ sa v danom ústave nachádza. Výzvu preto zaslal opätovne na adresu tohto ústavu. Sťažovateľ prevzal výzvu 19. mája 2010, no nereagoval na ňu. Okresný súd preto 13. októbra 2010 požiadal o poskytnutie súčinnosti v uvedenom smere samotný ústav Ž., ktorý na výzvu reagoval 8. novembra 2010.

Sťažovateľ 11. októbra 2010 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) „sťažnosť na nečinnosť“, ku ktorej pripojil aj vyplnené tlačivo slúžiace na preukazovanie osobných, majetkových a zárobkových pomerov pre účely rozhodovania o oslobodení od poplatkovej povinnosti. V tlačive ako aktuálne miesto svojho pobytu uviedol ústav Ž. Podanie bolo najvyšším súdom postúpené 10. novembra 2010 okresnému súdu.

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku zo 16. novembra 2010 posúdil sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní ako dôvodnú, a preto vo veci sťažovateľa *„nariadil dohľad s povinnosťou podávať mesačné správy o stave konania“*.

Dňa 16. decembra 2010 zákonná sudkyňa rozhodla, že odvolaniu sťažovateľa z 11. februára 2010 nevyhovie, a preto je potrebné predložiť opravný prostriedok spolu so spisovým materiálom nadriadenému súdu.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie tak po právnej stránke, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má povinný voči oprávnenému. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule. Ústavný súd je teda toho názoru, že namietané konanie nemožno hodnotiť z právneho hľadiska ako zložitú. Pokiaľ ide o faktickú zložitú veci, po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu dospel ústavný súd k záveru, že ani z faktického hľadiska nemožno vec sťažovateľa považovať za zložitú.

Ústavný súd sa nestotožnil so stanoviskom predsedu okresného súdu zo 16. novembra 2010 a postup okresného súdu a príslušného súdneho exekútora v posudzovanom exekučnom konaní hodnotí v zásade ako plynulý, s výnimkou dvoch období krátkodobej nečinnosti okresného súdu. Ide o obdobie od 16. januára 2009, keď boli okresnému súdu predložené námietky sťažovateľa proti exekúcii, do 19. mája 2009, keď okresný súd prijal uznesenie o ich zamietnutí (nečinnosť v trvaní 3 mesiacov). Nečinnosťou v trvaní približne 3 mesiace je poznačený aj úsek konania v období od 25. júla 2009, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu, ktorým boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti exekúcii, do 28. októbra 2009, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Ústavný súd vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej *„nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“* (IV. ÚS 203/03),

označenú nečinnosť okresného súdu v oboch prípadoch s prihliadnutím na celkový priebeh exekučného konania kvalifikuje ako krátkodobý ojedinelý prieťah, ktorý nedosahuje intenzitu spôsobilú porušiť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd sa na tomto mieste vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa, v ktorej predostrel tvrdenie o úmyselnej pasivite súdneho exekútora v súvislosti s možnosťou realizácie exekúcie formou prikázania pohľadávok, ktorými má sťažovateľ podľa svojho vyjadrenia disponovať. Ústavný súd je toho názoru, že v prípade pohľadávok, u ktorých vedomosť o ich existencii nie je oficiálne dostupná (§ 34 Exekučného poriadku – súčinnosť tretích osôb), je aktivita súdneho exekútora priamo závislá od poskytnutia súčinnosti či už zo strany oprávneného alebo povinného majúcich záujem na uspokojení nárokov, ktoré sú predmetom exekúcie (§ 54 Exekučného poriadku – súčinnosť oprávneného a povinného). V dotknutom exekučnom konaní súdny exekútor dostupnými prostriedkami sám nezistil existenciu prípadných pohľadávok sťažovateľa. Podľa vyjadrenia príslušného súdneho exekútora mu v uvedenom smere sťažovateľ 17. januára 2011 doručil *„Zmenkový platobný rozkaz č. 20Zm 49/2009-13, vydaný Okresným súdom Žilina dňa 15.11.2010, a zmenku na 2000 € z 01.01.2008, ktorej fotokópia je priložená v prílohe. Zmenka je nepoužiteľná, nakoľko ako zmenečník aj vystaviteľ je uvádzaná tá istá osoba, R. P., a podpis povinného na nej úplne chýba. Na zmenkovom platobnom rozkaze nie je vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť.“*

Napokon, pokiaľ sťažovateľ ako povinný má záujem o uspokojenie exekučnej pohľadávky oprávneného prostredníctvom prikázania pohľadávok, ktorými ako veriteľ podľa svojho vyjadrenia disponuje, nie je závislý od aktivity súdneho exekútora a môže tak urobiť sám tým, že sa obráti na svojho, resp. svojich dlžníkov s výzvou takéhoto charakteru.

V tejto súvislosti chce ústavný súd nad rámec poznamenať, že jeho pozornosti neunikla rozpornosť tvrdenia sťažovateľa o disponovaní pohľadávkami postihnutelnými v exekúcii s ohľadom na skutočnosť, že v potvrdení predloženom ústavnému súdu pre účely rozhodnutia o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu túto okolnosť relevantnú pre rozhodovanie vôbec neuviedol.

V závere k postupu subjektov realizujúcich exekučné konanie treba na jednej strane povedať, že z pohľadu otázky odstránenia právnej neistoty ako účelu základného práva

zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy je exekučné konanie konaním sui generis, a tak ako sa vyjadрила Slovenská komora exekútorov vo svojom stanovisku z 2. mája 2011, je ďalší postup v exekúcii podmienený existenciou postihnutelného majetku povinného, teda sťažovateľa, umožňujúceho realizovať niektorý zo zákonom vymedzených spôsobov exekúcie. V opačnom prípade nie sú vytvorené objektívne podmienky umožňujúce ďalší postup súdneho exekútora smerujúci k uspokojeniu pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní. Na druhej strane, tak ako to už bolo naznačené v súvislosti s konkrétnym spôsobom realizácie exekúcie tzv. prikázaním pohľadávky, treba konštatovať, že vo všeobecnosti v prípade existencie postihnutelného majetku povinného je možnosť uspokojenia exekvovanej pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva aj v plnej dispozícii dlžníka, teda povinného a za takýchto okolností sa potom argumentácia povinného (ako účastníka exekučného konania) o nečinnosti povereného súdneho exekútora javí ako zjavne účelová.

Po posúdení kritéria, ktorým je správanie sťažovateľa ako účastníka exekučného konania v pozícii povinného, dospel ústavný súd k záveru, že tento svojou pasivitou miestami signalizujúcou úmyselné obštrukcie sťažujúce postup exekučného konania podstatne prispel k zbytočnému predĺženiu konania.

V prvom rade ide o etapu konania, v rámci ktorej súdny exekútor doručoval sťažovateľovi upovedomenie o začatí exekúcie. Sťažovateľ si nevyzdvihol opakované zásielky, ktoré mu súdny exekútor doručoval na oficiálnu adresu jeho trvalého pobytu. Súdny exekútor bez úspechu vyčerpал dostupné prostriedky na zistenie jeho aktuálneho pobytu (osobná návšteva v mieste trvalého pobytu sťažovateľa a snaha o získanie kontaktu prostredníctvom príbuzného sťažovateľa), čo vylučuje jeho zodpovednosť za zbytočné predĺženie konania spôsobené ťažkosťami pri doručovaní písomností. Naopak, túto okolnosť treba pripísať na vrub sťažovateľovi, ktorý sa buď na oficiálnej, a teda dostupnej adrese trvalého pobytu nezdržiaval, čím sa vystavil riziku neúspešného doručenia relevantných písomností, alebo doručované zásielky úmyselne nepreberal. Exekútorovi sa podarilo zistiť adresu jeho pobytu až na základe oficiálne dostupnej informácie o pobyte sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o ďalšie obdobie, ktoré bolo poznačené neúspešným doručovaním písomností adresovaných sťažovateľovi (uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti

z 28. októbra 2009), je jeho zodpovednosť za zbytočné predĺženie konania jednoznačná, pretože preukázateľne mal vedomosť o vedenom exekučnom konaní a vo vlastnom záujme o zabezpečenie plynulosti konania neoznámil zmenu svojej aktuálnej adresy či už súdnemu exekútorovi, alebo okresnému súdu.

Napokon, ako zjavnú obštrukciu zo strany sťažovateľa ako účastníka konania kvalifikuje ústavný súd postup sťažovateľa, keď bol po podaní žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov okresným súdom vyzvaný na predloženie potvrdenia o potenciálnom príjme vo výkone trestu odňatia slobody. Sťažovateľ na doručení výzvu nereagoval a namiesto toho adresoval súdu vecne nepríslušnému „*sťažnosť na nečinnosť*“, ku ktorej pripojil aj vyplnené tlačivo „Potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a na ustanovenie zástupcu v právnej veci“. Ústavný súd chce na tomto mieste zdôrazniť, že skutočnosť obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa výkonom trestu odňatia slobody ho nezbavovala povinnosti aktívne reagovať na pokyny konajúceho súdu.

Ústavný súd teda dospel k záveru, že správanie sťažovateľa ako účastníka konania výraznou mierou ovplyvnilo spomalenie doterajšieho postupu exekučného konania.

Vychádzajúc z uvedených zistení kvalifikuje ústavný súd námietku porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v dotknutom exekučnom konaní ako zjavne neopodstatnenú. Tento záver zároveň vylučuje možnosť sekundárneho zásahu do princípu rovnosti garantovaného sťažovateľovi čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorého porušenie v dotknutom exekučnom konaní sťažovateľ podložil tvrdením o nečinnosti subjektov realizujúcich exekučné konanie.

V zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bola teda sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších návrhoch v nej uplatnených nerozhodoval.

Pre úplnosť ústavný súd v závere dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi opätovne sa obrátiť so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom exekučnom konaní reálne dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011